

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **M. O.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Praha 10, Sevastopolská 378/16, proti žalované **Policii České republiky**, Krajskému ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Hodonín, Svatopluka Čecha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2016, č. j. 32 A 37/2016-37,

takto:

- I. Výroky I., II. a III. rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 13. 7. 2016, č. j. 32 A 37/2016-37, **se zrušují.**
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 6. 6. 2016, č. j. KRPB-63322-60/ČJ-2016-060023-50A, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- V. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 6. 6. 2016, č. j. KRPB-63322-60/ČJ-2016-060023-50A, (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodla žalovaná, že se podle § 129 odst. 1 a 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba zajištění žalobce (o kterém bylo rozhodnuto rozhodnutím téhož orgánu ze dne 14. 3. 2016, č. j. KRPB-63322-23/ČJ-2016-060023-50A) o 18 dnů, tj. od 10. 6. 2016 do 27. 6. 2016. Rozhodnutí žalované napadl žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Krajský soud svým rozsudkem ze dne 13. 7. 2016, č. j. 32 A 37/2016-37, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku předně uvedl, že mezi stranami není sporný skutkový stav a že všechny žalobní námitky míří proti posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce. S odkazem na právní úpravu čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Dublin III“), se krajský soud neztotožnil s námitkou, že zajištění žalobce za účelem jeho předání do Maďarska je nezákonné. K tvrzení žalobce o hrozbě deportace z Maďarska do Srbska připomněl krajský soud rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 17. 3. 2016 ve věci *Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* (C-695/15), jehož předmětem bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. V tomto rozsudku SDEU nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou třetí zemi (v daném případě taktéž Srbsko). Připouští-li tedy maďarská právní úprava potenciální navrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska jakožto bezpečné třetí země, není tato skutečnost sama o sobě na závadu, a to zejména z toho důvodu, že žadatel je i v tomto případě oprávněn dožadovat se přezkumu rozhodnutí maďarských správních orgánů prostřednictvím opravných prostředků, které mu tamější právní úprava skýtá; pasáž ze stanoviska generální advokátky, kritizující maďarskou právní úpravu, SDEU do svého rozhodnutí nepřevzal, a proto měl krajský soud za to, že se s ní neztotožnil.

Co se týče námitky, dle které maďarský azylový systém vykazuje systemové nedostatky, krajský soud uvedl, že pravdivost tohoto tvrzení nemůže hodnotit bez provedení dokazování, přesto dokazování příslušnými statistickými údaji nepovažoval za nezbytné, neboť nemá pro rozhodnutí o žalobě náležitou relevanci. I kdyby se totiž hodnověrnost žalobcem předkládaných údajů potvrdila, nebylo by možné jen na tomto základě tvrdit, že maďarský azylový systém selhává. Krajský soud naopak dospěl k závěru, že maďarský soudní systém je natolik funkční (a nikoli jen formální, jak tvrdí žalobce), že

pokračování

je schopen zachytit nezákonná rozhodnutí tamních správních orgánů a přispět k jejich nápravě. Mezi stranami je rovněž nesporné, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojit opravnými prostředky.

K argumentaci nálezem Ústavního soudu ze dne 1. 12. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 17/09, jímž byla zrušena sedmidenní lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, krajský soud uvedl, že jeho závěry jsou určeny specificky pro prostředí českého správního soudnictví a lze je pouze obtížně přenášet do prostředí maďarské právní úpravy. Poukázal rovněž na odlišný kontext, v němž byl závěr Ústavního soudu vysloven, a současný kontext tzv. „migrační krize“, za níž řada členských států EU přistupuje k zefektivnění azylového řízení a jeho soudního přezkumu. Dodal, že i zbylá žalobní argumentace vychází z hodnocení úrovně maďarské právní úpravy; jelikož v tomto směru neplatí princip *iura novit curia*, pro ověření jejího obsahu by bylo nezbytné provést dokazování, které však žádná ze stran nenavrhla, a ani krajský soud je nepovažoval za nezbytné. Krajský soud zdůraznil, že řízení o zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s řízením dublinským či jiným řízením, vedeným s cizincem v režimu zákona o pobytu cizinců. Základními specifiky tohoto řízení jsou rychlost a bezodkladnost rozhodování, které neumožňují provádění složitých dokazování, a dále účel řízení, jímž je zajištění cizince, nikoli definitivní posouzení, do kterého členského státu bude cizinec na základě kritérií obsažených v nařízení Dublin III předán, či dokonce zda k předání skutečně dojde; oporu pro tento závěr našel krajský soud v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150. Ačkoli si tedy byl krajský soud vědom, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu, přesto uzavřel, že nelze klást na správní orgány rozhodující o zajištění cizince totožné požadavky, jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském. Zajištění cizince bude vyloučeno zejména tehdy, je-li *a priori* zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo, je nedovolený, nebo že takového cíle nelze dosáhnout. Existence takových zřejmých důvodů však v souzené věci nebyla dána.

Závěrem krajský soud dodal, že je seznámen s právním názorem Krajského soudu v Praze, uvedeným v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74, avšak uvedl, že tento názor není opřen o provedené dokazování, nýbrž jen o skutečnosti uváděné žalobcem. Ve vztahu k nyní souzené věci pak zdůraznil, že ačkoli se s argumentací žalobce neztotožnil, neznamená to, že by žalobce nemohl být s totožnými námitkami úspěšný v řízení dublinském či v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byla-li by taková žádost na území České republiky podána. Shodná argumentace však nemůže obstát v nyní posuzovaném případě (tj. v řízení o zajištění žalobce), neboť po žalované nelze spravedlivě požadovat, aby s ohledem na krátké lhůty, jimiž je vázána, a na nezbytnost vyřešit situaci cizince bez jakéhokoliv odkladu, prováděla v každé jednotlivé věci komplikovaný rozbor, vycházející z množství veskrze cizojazyčných podkladů. Závěrem krajský soud uzavřel, že existence systémových nedostatků v Maďarsku není dosud oficiálně deklarována a existuje na ni množství protichůdných názorů, včetně nejednotné rozhodovací praxe správních soudů.

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) v rozsahu výroku I. kasační stížností, v níž se odvolává na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel se především neztotožňuje s právním názorem krajského soudu, že zajištění stěžovatele je přípustné, přestože jeho účelem má být předání do Maďarska, odkud má být stěžovatel navrácen do Srbska. Rozsudek SDEU ve věci *Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság* (C-695/15), na který krajský soud odkazoval, je na danou věc nepřiléhavý, neboť SDEU v něm řešil pouze úzce vymezené otázky informovanosti navracejícího státu, nikoli slučitelnost maďarské právní úpravy s čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III či status Srbska jako bezpečné země. Z textu tohoto rozsudku SDEU stěžovatel dovozuje, že přijímací stát nemusí informovat stát předávající o svém azylovém řízení a právní úpravě, která se k němu vztahuje, avšak z toho v žádném případě neplyne, že právní úprava přijímacího státu může být libovolná, či dokonce že lze spoléhat na nápravné mechanismy, jako například eurokonformní výklad unijních předpisů. Na rozdíl od krajského soudu má stěžovatel za to, že ačkoli generální advokátka vyřkla svůj názor na institut bezpečné třetí země pouze *obiter dictum* a SDEU tento názor plně nezpracoval do výše zmíněného rozsudku, neznamená to, že by SDEU kladl na institut bezpečné třetí země nižší nároky. Ačkoli některé soudy skutečně přezkoumávají využití institutu bezpečné třetí země z hlediska mezinárodních závazků Maďarska a účinné aplikace práva na azyl, tato skutečnost sama o sobě nemůže vyvážit zjevnou nesprávnost a neslučitelnost předmětného konceptu s obecně sdílenými zásadami azylového práva. Po žadateli nelze spravedlivě požadovat, aby vyčkali skutečně nestranného přístupu, respektujícího jejich právo na posouzení vlastní žádosti o mezinárodní ochranu, až do soudního řízení; naopak je třeba jej zajistit již ve správním řízení.

Nesprávný je dle názoru stěžovatele i názor krajského soudu, dle kterého není na místě řešit problematiku třetí bezpečné země a systémových vad maďarského azylového řízení právě v řízení o zajištění cizince. Přestože stěžovatel uznává, že pro žalovanou představuje posouzení přípustnosti předání žalobce do Maďarska nesnadný úkon, který je nucena učinit v krátkých lhůtách, a že primárním místem k posouzení přijatelnosti takového předání by mělo být dublinské nařízení, s odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, trvá na tom, že institut zajištění cizince musí být používán restriktivně. Nesouhlasí zejména s názorem, že stěžovatele je možné omezit na osobní svobodě proto, že by bylo příliš složité posoudit, zda je v jeho případě omezení na svobodě věcně správné a zda je účel tohoto omezení realizovatelný. Při vážení hodnoty osobní svobody na straně jedné a zájmu na řádném průběhu dublinského řízení na straně druhé, nelze osobní svobodu cizinců omezovat preventivně.

Stěžovatel závěrem dodává, že v jeho případě nejsou dány žádné trestněprávně relevantní důvody zajištění nebo důvody spočívající v ochraně veřejného pořádku, nýbrž pouze důvody spočívající ve výlučné snaze vést dublinské řízení na území České republiky. Ačkoli je situace žalované složitá, potřebné a vyčerpávající informace má přinejmenším dublinské středisko Odboru azylové a migrační politiky při Ministerstvu vnitra, které s žalovanou spolupracuje. Žalovaná byla s názorem o nepřípustnosti předání žadatelů o

pokračování

azyl do Maďarska opakovaně konfrontována a při této příležitosti seznámena s materiály, kterými podporoval svou argumentaci i stěžovatel. Nejednalo se tedy o informace zcela nové či takové, že by jejich přezkum a zhodnocení znemožnilo efektivní rozhodnutí o zákonnosti zajištění. Ostatně, řadu důkazních materiálů, které stěžovatel předložil, si mohla přinejmenším prostřednictvím Ministerstva vnitra opatřit i žalovaná. Stěžovatel tak nesouhlasí s tím, že by nebylo možné dospět k závěru o nepřijatelnosti předání do Maďarska i v okamžiku rozhodování o jeho zajištění. Ze všech výše uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Před samotným posouzením námitek kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zrekapitulovat dosavadní průběh správního řízení o zajištění stěžovatele a navazující řízení o prodloužení jeho zajištění. Z předloženého spisu vyplývá, že na území České republiky stěžovatel vstoupil dne 14. 3. 2016 bez víza či platného povolení k pobytu. Z lustrace systémů AFIS a EURODAC vyplynulo, že je veden jako žadatel o mezinárodní ochranu v Maďarsku a v Rakousku. Dne 14. 3. 2016 proto vydala žalovaná rozhodnutí č. j. KRPB-63322-23/ČJ-2016-060023-50A, kterým stěžovatele zajistila na 32 dnů, a to od 14. 3. 2016 do 14. 4. 2016. Toto rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 21. 4. 2016, č. j. 32 A 15/2016-41, zamítl. Ke kasační stížnosti stěžovatele však byly výroky I. až III. tohoto rozsudku a rovněž žalobou napadené správní rozhodnutí zrušeny rozsudkem zdejšího soudu ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Azs 136/2016-32, a to pro nepřezkoumatelnost (citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z <http://www.nssoud.cz>). S odkazem na své dřívější rozsudky ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, a ze dne 2. 9. 2016, č. j. 9 Azs 98/2016-45, vytkl Nejvyšší správní soud správnímu rozhodnutí (a potažmo také výše uvedenému rozsudku krajského soudu), že ačkoli je problematická situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku všeobecně známou skutečností, diskutovanou nejen na půdě nevládních organizací, ale i Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, podala žalovaná ve svém rozhodnutí pouze obecné odůvodnění a nezabývala se výslovně aktuální situací v zemi, do níž má být stěžovatel předán. Dne 6. 4. 2016 rozhodla žalovaná rozhodnutím č. j. KRPB-63322-42/ČJ-2016-060023-50A, o prodloužení zajištění o dalších 28 dnů, tj. od 15. 4. 2016 do 12. 5. 2016. I toto rozhodnutí napadl stěžovatel neúspěšně žalobou ke Krajskému soudu v Brně, který o ní rozhodl rozsudkem ze dne 8. 6. 2016, č. j. 32 A 26/2016-32. Tento rozsudek byl taktéž ke kasační stížnosti stěžovatele zrušen pro nepřezkoumatelnost ve výrocích I. až III., stejně jako bylo zrušeno rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění, a to rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1 Azs 194/2016-24. Nepřezkoumatelnost spočívala, stejně jako v předchozím případě, v podání toliko obecného odůvodnění správního rozhodnutí,

aniž by se žalovaná v konkrétní rovině zabývala situací v Maďarsku (zejména z hlediska tvrzených systematických nedostatků maďarské azylové právní úpravy) a realizovatelností předání stěžovatele do této země, což krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nereflektoval. Dne 5. 5. 2016 pak prodloužila žalovaná rozhodnutím č. j. KRPB-63322-51/ČJ-2016-060023-50A, zajištění stěžovatele znovu o 28 dnů, tj. od 13. 5. 2016 do 9. 6. 2016. Rovněž v tomto případě napadl stěžovatel toto rozhodnutí žalobou, kterou krajský soud zamítl rozsudkem ze dne 8. 7. 2016, č. j. 32 A 35/2016-39. Nejvyšší správní soud však i tento rozsudek, společně s rozhodnutím žalované o druhém prodloužení zajištění, zrušil ve výrocích I. až III. pro nepřezkoumatelnost (rozsudek ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 196/2016-22). I v tomto případě byla nepřezkoumatelnost spatřována v nedostatečném zhodnocení situace v zemi, do níž měl být stěžovatel předán.

Nyní projednávaná věc (rozhodnutí o třetím prodloužení zajištění stěžovatele) tedy skutkově i právně navazuje na konstatovaná předchozí řízení, v nichž byly zdejší soudem konstatovány závažné deficity odůvodnění správních rozhodnutí s tím, že krajský soud pochybil, pokud pro takové vady tato rozhodnutí nezrušil.

Stěžovatel se v úvodu kasační stížnosti dovolává nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku; činí tak nejprve obecným odkazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a později v textu kasační stížnosti tento důvod naplňuje tvrzením, že se krajský soud dostatečně nevyjádřil k žalobnímu bodu o nemožnosti předání stěžovatele do Maďarska pro systematické nedostatky tamní azylové právní úpravy. Stěžovatel v této souvislosti krajskému soudu vytkl také to, že se nevypořádal s navrženými důkazy, jimiž stěžovatel zamýšlel osvědčit jím tvrzené skutečnosti, a v důsledku toho nesprávně vyhodnotil maďarskou právní úpravu jakožto přijatelnou.

Především je nutno upozornit, že nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka o tom, jak podrobně by mu mělo být toto rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která Nejvyššímu správnímu soudu zcela znemožňuje jeho přezkum. Touto optikou proto zdejší soud nahlížel na odůvodnění napadeného rozsudku a dospěl k závěru, že nepřezkoumatelností netrpí, neboť krajský soud se (ne)možností předání stěžovatele do Maďarska srozumitelně vypořádal na str. 7 a 8 odůvodnění napadeného rozsudku. V čem však lze stěžovateli přisvědčit, je fakt, že nepřezkoumatelností (pro nedostatek důvodů) trpí rozhodnutí žalované (o tom podrobněji viz dále); za této situace je ovšem pojmově vyloučeno, aby soud mohl v intencích žalobních námitek přezkoumat důvody, o něž se žalobou napadené rozhodnutí opírá. Zákon proto výslovně stanoví povinnost soudu takové rozhodnutí bez nařízení jednání zrušit [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Tím, že krajský soud tímto způsobem nepostupoval a fakticky aproboval absentující úvahy správního orgánu, nedostál své výše uvedené povinnosti a řízení tak zatížil vadou, která měla vliv na následně vydaný rozsudek [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Pokud jde o konstatovanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalované, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že na pozadí skutkově obdobných případů (posouzení reálné možnosti předání stěžovatele do Maďarska) se shodnou problematikou zabýval v řadě recentních rozhodnutí, a to například ve výše citovaných rozsudcích ze dne 11. 8. 2016, č.

pokračování

j. 1 Azs 91/2016-27, a ze dne 2. 9. 2016, č. j. 9 Azs 98/2016-45, jakož i v procesně souvisejících rozsudcích ze dne 6. 10. 2016, č. j. 9 Azs 136/2016-32, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 1 Azs 194/2016-24, a ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 Azs 196/2016-22. V intencích této (již ustálené) judikatury tak bylo i v tomto řízení nezbytně nutné, aby žalovaná přezkoumatelným způsobem vyhodnotila, zda bylo při vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění možné očekávat, že dojde k dosažení jeho účelu, tj. k předání stěžovatele do Maďarska. Ačkoli není podmínka tzv. „reálného předpokladu“ zajištění zakotvena v zákoně o pobytu cizinců či v Nařízení Dublin III, vyplývá ze zákazu svévolného zbavení či omezení svobody jednotlivce [čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie]. Správní orgány jsou proto při rozhodování o zajištění cizince povinny předběžně posoudit, zda je realizace tohoto cíle aspoň potenciálně možná; pokud by byla odpověď záporná, nelze o zajištění rozhodnout (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, publikované pod č. 2524/2012 Sb. NSS).

Umožňuje-li tedy zákon o pobytu cizinců v ustanovení § 129 žalované zajistit cizince, respektive prodloužit dobu zajištění za účelem jeho předání, je vždy nezbytné, aby se žalovaná zabývala aktuální situací v zemi, do které má být cizinec předán, a aby se též výslovně vyjádřila k otázce realizovatelnosti předání z hlediska čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III. Je-li touto zemí Maďarsko, je nepřipustné, aby se k této otázce vyjadřovala pouze povrchně a v rovině obecného tvrzení o bezpečné zemi, neboť problematičnost situace žadatelů o mezinárodní ochranu v Maďarsku a podezření na existenci systémových nedostatků tamní azylové právní úpravy jsou všeobecně známou skutečností, na niž upozornila v nedávné době řada nevládních organizací i Úřad Vysokého komisaře pro uprchlíky.

Podle čl. 3 odst. 2 pododstavce 2 Nařízení Dublin III „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“

Žalovaná se ve svém rozhodnutí k problematice realizovatelnosti předání stěžovatele do Maďarska a s ní související možné hrozbě nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele vyjádřila v posledním odstavci strany čtvrté a dále v prvním odstavci strany páté. Zatímco důvody, pro které měla za to, že by předáním stěžovatele do Maďarska nemělo dojít k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, žalovaná rozvedla dostatečně, ve vztahu k realizovatelnosti předání (a to zejména k úrovni maďarské azylové procedury) se omezila na pouhé stručné konstatování, že „*uvedený stát je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků*“ a že „*dle statistických údajů (...) je zřejmé, že procento předaných osob v rámci dublinského řízení do Maďarska vzrostlo (...)*“, čili že „*předání cizince je v době trvání zajištění uskutečnitelné, neboť této realizaci nebrání v době rozhodování a prodloužení zajištění žádná překážka*“. S ohledem

na opakovaně vyslovené závěry o problematice úrovni maďarské azylové úpravy nepovažuje Nejvyšší správní soud takové odůvodnění za dostatečné. Právě proto, že je maďarská právní úprava kritizována pro systémové nedostatky a že tato skutečnost byla v době vydání rozhodnutí žalované všeobecně známa, měla se žalovaná vyjádřit právě k těmto domnělým nedostatkům, což neučinila. Odůvodnění správního rozhodnutí tak je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost z tohoto hlediska jako důvodnou, a proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil výrok I. a na něm závislé výroky II. a III. napadeného rozsudku (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). S ohledem na to, že již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, nevrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť při respektování názoru vysloveného v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení by krajský soud nemohl vady uvedeného rozhodnutí sám zhojit a musel by přistoupit k jeho zrušení. S přihlédnutím k principu procesní ekonomie tedy zdejší soud současně se zrušením rozsudku krajského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., a zrušil také rozhodnutí žalované. S ohledem na specifickou povahu řízení vedeného před žalovanou, kdy po zrušení jejího rozhodnutí již není možné vést další správní řízení, žalovaná řízení ve věci zastaví postupem dle § 66 odst. 2 správního řádu.

Výrok IV. napadeného rozsudku byl ponechán nedotčen, neboť rozhodnutí o odměně ustanoveného advokáta, jež je možno učinit samostatným usnesením, není závislé na výsledku řízení ve věci samé; v případě zrušení zamítavého výroku krajského soudu, jakož i výroků o nákladech řízení, proto IV. výrok napadeného rozsudku, včetně příslušné části jeho odůvodnění, samostatně obstojí a ani stěžovatel se jeho zrušení v kasační stížnosti nedomáhal.

Co se týče nákladů řízení, stěžovatel měl ve věci úspěch a podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.) by mu tedy příslušelo právo na náhradu nákladů řízení. Nebylo nicméně zjištěno, že by stěžovateli v souvislosti s řízením o žalobě či kasační stížnosti nějaké náklady vznikly, protože odměnu advokáta ustanoveného krajským soudem platí stát. Procesně neúspěšné žalované právo na náhradu nákladů řízení nenáleží.

Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání soudu ve věci samé (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“). Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Ačkoli zástupce stěžovatele požadoval též náhradu dalšího úkonu právní služby, a to převzetí a přípravy zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], Nejvyšší správní soud mu náhradu za tento úkon nepřiznal, neboť k převzetí zastoupení došlo již v řízení o žalobě a krajský soud mu za tento úkon náhradu nákladů již přiznal (viz nezrušený výrok IV. napadeného rozsudku). S ohledem na skutečnost, že ustanovený advokát je plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. o náhradu DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč.

pokračování

Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka bude Mgr. Jindřichu Lechovskému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku; tyto náklady ponese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. května 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu